

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Α! είπε ο Ροβέρτος. 'Από την κόλασι με μετέφερες στους ουρανούς! Και από τί κόλασι, Θεέ μου!

'Η Φράγκα τον διέκοψε, λέγοντάς του:

— Μή συλλογίζεσαι τὰ μαρτύριά σου, Ροβέρτε! Πρέπει νὰ τὰ ὑποφέρης μὲ γενναιότητα καὶ μ' ἀξιοπρέπεια, ἀφοῦ εἶσαι ἀθῶος! Γρήγορα θὰ φτάσῃ ἡ ὥρα, πού θ' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης σου! Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό... Καὶ τώρα, Ροβέρτε, ἐπρόσθεσε μὲ παράδοξο κί' ἐπιτακτικὸ τόνο στὴ φωνή της, πλησίασε στὴν Τερέζα!

Ὁ Ροβέρτος ὑπάκουσε.

— Μίλησέ της.

— Τερέζα, εἶπε ὁ νέος, εἶμ' ἐγὼ ὁ Ροβέρτος... Μ' ἀναγνωρίζεις;

Μὰ κανένα σημεῖο ζωῆς δὲν ἔδωσε ἡ τρελλή.

Ὡστόσο τὰ βλέμματά της ἦσαν τώρα προσηλωμένα στὰ μάτια τοῦ νεαροῦ γλύπτου... Ἦσαν ὅμως πάντα ἀπλανῆ κι' ἀδιάφορα.

Τότε κ' ἡ Φράγκα γονάτισε κοντὰ στὸν μνηστῆρα της.

— Τερέζα! Τερέζα! φώναξε ἰκετευτικά. Εἶμαστε γονατιστοὶ μπροστά σου, ὁ Ροβέρτος κι' ἐγώ... ὁ Ροβέρτος πού σοῦ ἔσωσε τὴ ζωή... κι' ἐγὼ πού μεγάλωσα κοντὰ σου... Κατηγοροῦν τὸν Ροβέρτο ὅτι αὐτὸς θέλησε νὰ σὲ σκοτώσῃ... Θὰ τὸν ἀφήσῃς λοιπὸν νὰ διατελῇ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς τῆς κατηγορίας;... Ὡ! σ' ἐξορκίζω στὸ ὄνομα ἐκείνης πού μᾶς ἔκλεψαν, ἐκείνης πού ἀγαπήσαμε καὶ κλάψαμε τόσο... μίλησε!... Ὁ ἄνθρωπος πού θέλησε νὰ σὲ σκοτώσῃ ἦταν ὁ Ροβέρτος;... Ἐσὺ, Τερέζα, ξέρεις ποιὸς ἦταν... Πές λοιπὸν μιά λέξι!... Ἐγὼ, ἡ Φράγκα σου, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἰκετεύω γονατιστή!... Λυπήσου μας!... Μὴν ἀφήνῃς τὴν εὐτυχία μας νὰ καταστραφῇ...

Ἡ Τερέζα ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀφωνή.

Τότε πλησίασε πρὸς αὐτὴν ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν καὶ, βυθίζοντας τὰ βλέμματά του μέσα στὰ μάτια της, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἔντονη:

— Τερέζα, ἀπάντησε! Πές τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου σου! Σὲ διατάσσω!

Ἡ νέα γυναίκα, σὰν νὰ τὴν ἐνωχλοῦσε ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ ἀνακριτοῦ, γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ βλέμματά της. Δὲν ἀνοίξε ὅμως καθόλου τὸ στόμα της.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ματαιοπονεῖτε, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, πλησιάζοντας κι' αὐτὸς. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ κ. ντ' Ἀνζελί οὔτε ἀκούσε, οὔτε ἀντελήφθη ἔστω καὶ μιά λέξι ἀπὸ ὅσα τῆς εἶπατε...

Ὡστόσο, πρᾶγμα παράδοξο, ἡ Τερέζα εἶχε πάρει τὰ χέρια τοῦ Ροβέρτου καὶ τῆς Φράγκας κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ τὰ κρατᾷ μέσα στὰ δικά της, ἂν καὶ οἱ δυὸ νέοι εἶχαν σηκωθῆ πειὰ ὄρθιοι.

Κι' ἐνῶ ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν εἶχε φανῆ νάντιλαμβάνεται τὴν παρουσία τους, ἄρχισε νὰ τοὺς χαμογελά, ἐνῶ συγχρόνως φάνηκε νὰ λάμπη στὰ μάτια της μιά μικρὴ ἀχτίνα νοημοσύνης.

Ἡ καρδιά τῆς Φράγκας χτυποῦσε δυνατὰ σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς σπάσῃ τὸ στήθος.

Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ κάνῃ οὔτε τὴν παραμικρὴ κίνησι ἀπὸ φόβο μήπως διακόψῃ τὸ ξύπνημα τῆς διανοίας τῆς ἀγαπημένης τῆς τρελλῆς.

Ὁ κ. Ζερβαί κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του, κατάπληκτος, ἐνῶ ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ στὰ μάτια τὴν Τερέζα.

— Ὡστε ἐκεῖνος πού θέλησε νὰ σὲ δολοφονήσῃ δὲν ἦταν ὁ Ροβέρτος; ρώτησε μὲ σκληρὴ φωνή.

Ἡ Τερέζα ὑψωσε τότε τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν Ροβέρτο καὶ τοῦ χαμογέλασε μὲ μεγάλη γλυκύτητα.

Φαινόταν πειὰ πὼς ἦταν ἔτοιμη ν' ἀπαντήσῃ...

"Ἐξαφνα, τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀκούστη-

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟῦ

κε στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου ἓνας ἐλαφρὸς θόρυβος.

Χωρὶς νὰ θέλουν ὄλοι, καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ Τερέζα, γύρισαν πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ βλέμμα τους.

Ἀμέσως τότε ἐκείνη παράτησε ἀποτομα τὰ χέρια τοῦ Ροβέρτου καὶ τῆς Φράγκας, τὰ ὁποῖα κρατοῦσε, τὰ μάτια της ἔγιναν πάλι ἀπλανῆ καὶ ἀγρία, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της ἄρχισαν νὰ ταράζωνται σπασμωδικὰ κ' ἡ φυσιολογία της πῆρε μιά ἔκφρασι τρόμου καὶ φοβεροῦ μίσους.

"Ἀρχισε κατόπιν νὰ βγάξῃ ἀναρθρες κραυγὲς ἀπ' τὸ στόμα της καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ κ. ντὲ Κομβρεμόν:

— Δολοφονήση!... Ροβέρτος...

Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν τὴν ἐπλησίασε περισσότερο.

— Ὡστε εἶνε βέβαιο πὼς ὁ Ροβέρτος ἀποπειράθηκε νὰ σὲ δολοφονήσῃ, Τερέζα;

Κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι της πρὸς τὴν πόρτα, ἡ Τερέζα ξαναφώναξε:

— Ναί!... Ναί!... Ροβέρτος!...

Κι' ἐλαμπαν τὰ μάτια της, κι' ἐπαλλαν τὰ ρουθούνια της κι' ἐξωγκωνόντουσαν τρομαχτικὰ ἢ φλέβες τοῦ μετώπου της...

Ἡ Φράγκα, ἀκούγοντάς τὴν νὰ προφέρῃ αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβγαλε μιά δυνατὴ κραυγή.

Ὁ Ροβέρτος ἔγινε πελιδνός.

Ἡ Σίμπιλ ἔκλαιγε ζωηρά.

Μόνο ὁ κ. Ζερβαί σκέφτηκε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τὸ ὁποῖο ἔδειχνε ἡ Τερέζα.

Μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ περισσότερο ἀλλοιωμένα καὶ πῆλο χλωμὴ κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμα τὴ Φράγκα, πιασμένη ἀπὸ τὴν κουρτίνες γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω, ἡ κόμησσα Ναδίνα ντὲ Γουοβέλ στεκόταν στὸ κατῶφλι...

Τί παράδοξο ὅμως κι' ἀνεξήγητο!... Τὴ στιγμή ἐκείνη τὰ βλέμματά της κομῆσης δὲν ἦσαν προσηλωμένα στὴν τρελλὴ Τερέζα πού συγκέντρωνε τὴν προσοχὴ ὄλων!

Ἡ τρομαχτικὴ κρίσις ἡ ὁποία τὴν τάραζε δολοκλήρη δὲν φαινόταν ν' ἀποτελέσμα τῆς θεᾶς τῆς κόρης της ποὺ ὑπέφερε...

"Ὅχι...

Ἡ Ναδίνα κύτταζε τὸν Ροβέρτο...

Φαινόταν σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ τὰ βλέμματά της ἀπὸ πάνω του.

Καὶ ψιθύρισε:

— Ὡ! τί φωνὴ ἦταν αὐτὴ!... Θεέ μου!... Μήπως ἔκανα λάθος;... Αὐτὸς μιλοῦσε μ' ἐκεῖνο τὸν τόνο τῆς φωνῆς.

Ὁ κ. Ζερβαί δὲν μποροῦσε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ μέρος πού βρισκόταν τί ἔλεγε. Τὸ ἀντίκρουμά της ὅμως τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Καὶ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατηθῇ πειὰ, ἔπιασε τὸν ἀνακριτὴ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύτταξε!... Κύτταξε!... Κύτταξε!...

Ὁ Μαυρίκιος ντὲ Κομβρεμόν γύρισε κι' αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας ξαφνιασμένος. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ δῇ τίποτε...

Ἡ κόμησσα εἶχε τραθηχτῆ πειὰ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ θὰ εἶχε καθῆσει, χωρὶς ἄλλο, σὲ καμμιὰ πολυθρόνα τοῦ ἀντιθαλάμου.

Τότε ὁ ἀνακριτὴς πλησίασε τὴν Τερέζα καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. Ἡ δυστυχισμένη νέα εἶχε βυθιστῆ στὴν προηγουμένη ἀδιαφορία της.

Κάθε ἴχνος τῆς τρομερῆς ταραχῆς πού δοκίμασε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχε σβύσει ἀπὸ τὸ πρόσωπό της.

— Τερέζα, τὴν ἐρώτησε καὶ πάλι ὁ ἀνακριτὴς, ὡστε κατηγορεῖς τὸν Ροβέρτο;

Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη φαινόταν σὰν νὰ μὴ τὸν ἀκούσε, τῆς ξαναεἶπε:

— Τὸν Ροβέρτο; Τὸν Ροβέρτο; Μὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τρελλῆς ἀπόμειναν ἀπαθῆ σὰν ἀγάλματος. Κι' οὔτε λέξις ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα της.

Τὰ γραφεία τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῆ εἰς τὴν ὁδὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος) εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται οἱ φίλοι ἀναγνώσται μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 26-135

Ο κ. ντε Κομβρεμόν είδε πώς έχανε τόν καιρό του.
— Φτάνει! είπε. "Ας αποσυρθούμε τώρα...
Και βγήκε έξω.

Μά ο κ. Ζερβαί απόμεινε ακίνητος και άφωνος στη θέση του. Φαινόταν βυθισμένος σε βαθιές σκέψεις.

Τη στιγμή που ο Ροβέρτος, έκμηδενισμένος πειά και μη βρίσκοντας μέσα του ούτε καν τη δύναμη για να διαμαρτυρηθῆ, έτοιμαζόταν ν' ακολουθήση τόν άνακριτή, ή Φράγκα, που ως τη στιγμή εκείνη στεκόταν πιασμένη από ένα τραπέζι για να μην πέση κάτω, του φώναξε:

— Ροβέρτε! Ροβέρτε!

Ο Ροβέρτος βρισκόταν πειά μπροστά στην πόρτα.

Η Φράγκα έτρεξε προς τὸ μέρος του γρήγορα και, ριχνοντας τὰ χέρια της γύρω από τὸ λαιμό του, του είπε:

— Δὲν ἀνακαλῶ ὅσα εἶπα! "Έχε θάρρος! "Όπως ἔσωσες τὴν Τερέζα, θὰ σώσω κι' ἐγὼ ἑσένα... γιατί εἶσαι ἀθῶος και σ' ἀγαπῶ μέχρι λατρείας!

Εἶχε ἀκουμπήσει τὸ πρόσωπό της ἐπάνω στο πρόσωπο τοῦ μνηστήρος της κ' εἶχε ἀνασηκωθῆ στις ἄκρες τῶν ποδιῶν της για να τὸν φτάση...

Ο Ροβέρτος καταφιλοῦσε τὰ χρυσὰ μαλλιά της Φράγκας, ἡ ὁποία, λίγο ἀκόμη, και θάχανε τις αἰσθήσεις της ἀπὸ τὴν συγκίνησή της.

"Εξαφνα, αἰσθάνθηκε ὅτι κάποιος της ἔλυνε ἀπαλᾶ τὰ χέρια και τὴν τραβοῦσε ἀπαλᾶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Ροβέρτου.

Γύρισε να δῆ ποιὸς ἦταν και εἶδε τὸν κ. Ζερβαί.

— Κάνετε θάρρος, δεσποινίς! της εἶπε ὁ ἀρχηγὸς της Δημοσίας "Ασφαλείας. Μὴν ἀπελπίζεστε!

Κι' ἐπειδὴ εκείνη εἶχε ἀπομείνει σαστισμένη, μὴ ξέροντας ποιά ἐξήγησι να δώση στὰ λόγια του, ὁ κ. Ζερβαί ἐπρόσθεσε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Στις προσπάθειές σας για να σώσετε τὸν Ροβέρτο, δὲν θὰ εἰσάστε μόνη... "Αλλά σιωπή!...

Κι' ἔφερε τὸ δάχτυλό του στὰ χεῖλη του...

Η Φράγκα του ἔσφιξε τὰ χέρια μὲ δύναμη και του εἶπε:

— "Α! δὲν εἶγα γελαστή στην κρίση μου για ὅας...

Εκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν διπλανὸ ἀντιθάλαμο ἡ φωνὴ τοῦ κ. ντε Κομβρεμόν, ὁ ὁποῖος κουβέντιαζε μὲ κάποιον.

Η Φράγκα ρίχτηκε και πάλι στην ἀγκαλιά τοῦ Ροβέρτου και τὸν φίλησε για τελευταία φορά.

— Ποτέ να μὴν ἀμφιβάλης για μένα! Ποτέ! του εἶπε.

Ο Ροβέρτος τὴν ξαναφίλησε κι' αὐτὸς και βρῆκε τὸ θάρρος ν' ἀπομακρυνθῆ. Μά πρὶν βγῆ ἔξω, εἶπε στη νέα:

— Χάρης σε σένα, Φράγκα, θὰ ὑποφέρω τὰ πάντα χωρὶς να στενάζω και πάντοτε θὰ ἐλπίζω... Η ἀνάμνησίς σου θὰ μὸυ δῖνη θάρρος και ὑπομονή...

Και βγήκε στὸν ἀντιθάλαμο.

Μά μόλις τὸν εἶδε ἡ Ναδίνα, ἡ ὁποία καθόταν σε μιὰ πολυθρόνα και κουβέντιαζε μὲ τὸν Μωρίς ντε Κομβρεμόν, πετάχτηκε ἀπάνω σὰ να τὴν εἶχε τινάξει κάποιο ἐλατήριο. Τὸν κύτταξε ἐπὶ πολλὴ ὥρα στὰ μάτια μὲ μεγάλη προσοχή.

Ἐπειτα, ξαφνικά, ἀνοίξε τὸ στόμα της σὰν νάθελε να μιλήση...

Μά δὲν τὸ κατῶρθωσε... Δὲν βρῆκε τὴ δύναμη να βγάλῃ οὔτε ἓναν ἦχο.

"Αναστέναξε βαθειά, ἀπλωσε μπροστά τὰ χέρια της και σωριάστηκε πρὸς τὰ πίσω, σὰν να τὴν εἶχε χτυπήσει κεραυνός.

Ο Ροβέρτος τὴν κύτταξε ξαφνιασμένος.

"Απὸ καιρὸ, αἰσθανόταν ἀντιπάθεια κι' ἀποστροφή για τὴν μητέρα εκείνη, ἡ ὁποία μονάχα μῖσος εἶχε κατορθώσει να ἐμπνεῦση στις δυὸ τόσο ὑπέροχες κόρες της.

Μόλις ὅμως εἶδε τὴ Ναδίνα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, κι' ἔξω ὁ κ. Κομβρεμόν ἔσκυβε ἀνήσυχος ἀπὸ πάνω της, ἔ-

νοιωσε κάποιον οἶκτο γι' αὐτή.

— Η δυστυχισμένη! εἶπε μὲ μιὰ παράδοξη συγκίνησι.

Οἱ ὑπηρετές, τοὺς ὁποῖους ἐν τῷ μεταξύ εἶχε φωνάξει ὁ ἀνακριτής, ἔφτασαν βιαστικοί.

Ο κ. ντε Κομβρεμόν, τὸν ὁποῖο τὰ καθήκοντά του καλοῦσαν ἄλλοῦ, δὲν μπόρεσε να μὴν τοὺς πῆ, καθὼς ἀπομακρύνοντουσαν:

— Η δυστυχισμένη ταράχτηκε πολὺ βλέποντας τὸν δολοφόνου τῆς κόρης της.

Κ' οἱ ὑπηρετές ἀπάντησαν:

— Τί φυσικώτερο!

ΜΕΡΟΣ ΓΙ

Ο ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΟΛΩΝ ΑΓΩΝ

Α'

ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΦΟΒΟΙ

— Φράγκα, εἶπε ἓνα πρωτὴ ἡ μίς Σίμπιλ, γυρίζοντας ἀπ' ἔξω. Η νουνά σου γύρισε στὸ Παρίσι χθὲς τὴ νύχτα.

— Τὴν εἶδες;

— Ναι. Και σε περιμένει.

— Τί της εἶπες;

— Τὰ πάντα. "Αλλά μὴ χάνεις καιρό. Τὴν ἄφησα τρομερὰ ταραγμένη... αὐτὴν που δείχνεται τόσο ἀπαθῆς πάντα... Δὲν ξέρεις πόσο ταράχτηκε κι' ἐγὼ ὅταν τὴν εἶδα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση!

— Πηγαίνω τώρα ἀμέσως!

— Εἶπα στὸν ἀμαξᾶ να μὴν ξεζέψη, γιατί τὸ ὑπέθετα αὐτό.

— Εὐχαριστῶ. "Ωστόσο, ὅσο θὰ λείπω, μὴν ἀπομακρυνθῆς οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴν Τερέζα.

— Μείνε ἡσυχῆ.

Μετὰ μισὴ ὥρα, ἡ Φράγκα βρισκόταν στὸ μέγαρο Γιάκομπσεν κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ διαμέρισμα της νουνᾶς της.

— "Α! νουνά μου! Πολυαγαπημένη μου νουνά! φώναξε πέφτοντας στην ἀγκαλιά της Παυλίνας. "Εμαθες τις καινούργιες συμφορές που μᾶς χτύπησαν!...

— Ναι, μὸυ τὰ εἶπε ἡ Σίμπιλ.

— "Ω! ἂν δὲν με βοηθήσης ἐσὺ, νουνά μου, ἂν δὲ με σώσης... θὰ πεθάνω!

— "Ελα! εἶπε ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της Φράγκας. Μὴν κάνης ἔτσι... "Ησύχασε!... Χρειάζεται ἀταραξία για ν' ἀντιμετωπίση κανεῖς τὴν τρομερὴ αὐτὴ κατάσταση.

— Μά εἶνε τρομερό! Εἶνε ἀφάνταστο!... φώναξε ἡ Φράγκα. Νὰ βλέπω να κατηγορηταὶ ὁ Ροβέρτος, ὁ τιμιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὡς δολοφόνος!

— "Ας μάθουμε πρῶτα ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Ροβέρτος! εἶπε ἡ Παυλίνα, προσηλώνοντας στη Φράγκα τὸ βλέμμα της, τὸ τόσο διαπεραστικό.

— Εἶνε ὁ μνηστήρ σου! ἐπανέλαθε ἡ βαρὼνη. Κι' ἐγὼ να μὴν ἔχω τὴν παραμικρὴ εἰδησι γι' αὐτό; "Εγὼ, ἡ πολυαγαπημένη σου νουνά; Τί να σοῦ πῶ;... Αὐτὸ δὲν μ' εὐχαριστεῖ και τόσο...

— "Ω! νουνά! ἔκανε ἡ Φράγκα. Δὲν σοῦ εἶπα ἀμέσως τίποτε, γιατί δὲν ἤξερα πῶς θὰκούγες τὸ πρᾶγμα... Ο Ροβέρτος εἶνε ἓνα ἔκθετο παιδί, φτωχός, χωρὶς οἰκογένεια... Τὰ παιδικὰ του χρόνια τὰ πέρασε δουλεύοντας σε μιὰ οἰκογένεια σκληρῶν χωρικῶν που τὸν καταβασάνιζαν. "Όταν ἔγινε δεκατεσσάρων χρόνων ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ κεῖ και ἦρθε με τὰ πόδια στὸ Παρίσι... "Εδῶ δούλεψε, ἔμαθε τέχνη κι' ὄχι μόνο κέρδιζε ὅσα του χρειαζόντουσαν για να ζῆ, ἀλλά και ἔβαζε κατὰ μέρος λίγα χρήματα. Μά συγχρόνως ἐπεδόθη στην γλυπτικὴ και δὲν ἄργησε να γίνῃ ὁ καλύτερος ἴσως ἀπὸ τοὺς νέους μας γλύπτας. Φέτος μάλιστα ἔστειλε δυὸ ἔργα του στη μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἔκθεσι κι' ἀσφαλῶς θὰ ἔπαιρνε τὸ πρῶτο βραβεῖο, ἂν δὲν μεσο-

λαβοῦσαν ἡ συμφορές που μᾶς χτύπησαν, κι' ἂν δὲν τὸν συνελάμβαναν ὡς δολοφόνου τῆς Τερέζας. "Αμα θὰ ἔπαιρνε

— Εἶσαι ἀθῶος και θὰ σ' ἀγαπῶ μέχρι λατρείας...

— "Ας μάθουμε πρῶτα ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Ροβέρτος! εἶπε ἡ Παυλίνα, προσηλώνοντας στη Φράγκα τὸ βλέμμα της, τὸ τόσο διαπεραστικό.

— Εἶνε ὁ μνηστήρ σου! ἐπανέλαθε ἡ βαρὼνη. Κι' ἐγὼ να μὴν ἔχω τὴν παραμικρὴ εἰδησι γι' αὐτό; "Εγὼ, ἡ πολυαγαπημένη σου νουνά; Τί να σοῦ πῶ;... Αὐτὸ δὲν μ' εὐχαριστεῖ και τόσο...

— "Ω! νουνά! ἔκανε ἡ Φράγκα. Δὲν σοῦ εἶπα ἀμέσως τίποτε, γιατί δὲν ἤξερα πῶς θὰκούγες τὸ πρᾶγμα... Ο Ροβέρτος εἶνε ἓνα ἔκθετο παιδί, φτωχός, χωρὶς οἰκογένεια... Τὰ παιδικὰ του χρόνια τὰ πέρασε δουλεύοντας σε μιὰ οἰκογένεια σκληρῶν χωρικῶν που τὸν καταβασάνιζαν. "Όταν ἔγινε δεκατεσσάρων χρόνων ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ κεῖ και ἦρθε με τὰ πόδια στὸ Παρίσι... "Εδῶ δούλεψε, ἔμαθε τέχνη κι' ὄχι μόνο κέρδιζε ὅσα του χρειαζόντουσαν για να ζῆ, ἀλλά και ἔβαζε κατὰ μέρος λίγα χρήματα. Μά συγχρόνως ἐπεδόθη στην γλυπτικὴ και δὲν ἄργησε να γίνῃ ὁ καλύτερος ἴσως ἀπὸ τοὺς νέους μας γλύπτας. Φέτος μάλιστα ἔστειλε δυὸ ἔργα του στη μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἔκθεσι κι' ἀσφαλῶς θὰ ἔπαιρνε τὸ πρῶτο βραβεῖο, ἂν δὲν μεσο-

λαβοῦσαν ἡ συμφορές που μᾶς χτύπησαν, κι' ἂν δὲν τὸν συνελάμβαναν ὡς δολοφόνου τῆς Τερέζας. "Αμα θὰ ἔπαιρνε

τό βραβείο, νουνά, θά σοῦ τόν ἔφερνα ἐδῶ καί θά ἔλεγα: «Νά ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπῶ... Δός μου τήν εὐχή σου!»

Ἡ Παυλίνα, βαθειά συγκινημένη, θέλησε νά μιλήσει.

Μά ἡ Φράγκα τήν ἐμπόδισε, λέγοντας:

— Περίμενε, νουνά, δέν ἐτελείωσα ἀκόμη... Πρέπει νά μάθης καί πῶς ἐγνώρισα τόν Ροβέρτο. Τόν ἐγνώρισα ὅταν ἡ Τερέζα ἦταν ἀρρωστη βαρειά, ἐτοιμοθάνατη. Ἄν δέν πέθανε τότε ἀπό τίς στερήσεις καί τή φτώχεια, τὸ χρωστάμε στὸν Ροβέρτο, ὁ ὁποῖος τὴ νοσήλευε κατὰ τίς ὥρες πού ὁ Ἄνδρέας ἦταν ἀναγκασμένος νά λείπει στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιτέκτονος, ὅπου ἐργαζόταν. Ὁ Ροβέρτος παραχώρησε στὴν ἀρρωστη τὸ μικρὸ του διαμέρισμα πού ἦταν πιὸ εὐάερο καί πιὸ ὑγιεινὸ ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς Τερέζας κι' ἔδωσε στὸν Ἄνδρέα ὅλες τίς μικρές του οἰκονομίες γιὰ νά νοσηλεύσει τὴν σύζυγό του.

— Θυμᾶμαι, εἶπε ἡ Παυλίνα. Μοῦ μίλησες γι' αὐτὸν, ὅταν ἦρθες καί με παρακάλεσες νά φροντίσω γιὰ τὸν Ἄνδρέα...

— Ναι, νουνά μου...

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι καί τὸν εἶδα στὸ σταθμὸ του Βοροᾶ τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε ὁ Ἄνδρέας, ἐπρόσθεσε ἡ Παυλίνα χλωμιάζοντας ἐλαφρά.

— Μάλιστα... Τὸν εἶδες καί μοῦ φαίνεται ὅτι σοῦ ἔκανε ἐντύπωση...

Ἡ χλωμάδα τῆς βαρῶνης Γιάκομπσεν μεγάλωσε. Ὡστόσο προσπάθησε νά κρύψει τὴν συγκίνησή της καί εἶπε:

— Ἐλα, μὴ μοῦ κρύψης τίποτε. Πές μου τί συνέβη τότε;

— Νά, καθὼς τὸν εἶδα τόσο καλὸ, τόσο εὐγενικὸ κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς Τερέζας, ἡ καρδιά μου πέταξε μὲ μιὰς πρὸς αὐτόν... Εἶνε περίεργο αὐτό... Ξέρεις ὅτι δέν δίνω πολὺ εὐκολὰ τὴν ἀγάπη μου καί τὴν ἐκτίμησί μου, κι' ὅτι ἡ δυσπιστία καί ἡ ψυχρότης εἶνε τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τοῦ χαρακτήρος μου... Λοιπὸν τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ὁ Ἄνδρέας μοῦ διηγόταν τί χρωστοῦσε στὸν Ροβέρτο, χωρὶς κἂν νά τὸν ἔχω δη ἀκόμη, ἐνοιῶσα τὴν καρδιά μου νά χτυπάει γρήγορα καί δυνατὰ, ὅπως ποτέ μου ὡς τότε δέν τὴν εἶχα νοιώσει. Σήκωσα τὰ μάτια μου πρὸς τὸν Ροβέρτο καί μοῦ φάνηκε ὅτι ξανάβλεπα ἕνα πρόσωπο γνωστὸ, τὸ ὁποῖο ἤξερα πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τὸ ὁποῖο ἀγαποῦσα πάντοτε... Καί, σιγά-σιγά, ὅσο τὸν γνώριζα καλύτερα, ἡ πρώτη αὐτὴ ἐντύπωση μεγάλωνε, γινόταν πιὸ βαθειά, μὲ κυριεῦε ὀλόκληρη... Μά πῶς μπορούσα νά μὴν ἀγαπήσω μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου αὐτόν τὸ νέο, ὁ ὁποῖος μὲ λάτρευε καί με σεβόταν κι' ὁ ὁποῖος, γιὰ νά ὑψωθῆ ὡς ἐμένα, θά ἦταν ἱκανὸς νά κατακτήσῃ ὀλόκληρο τὸν κόσμο;

— Λοιπὸν, ρώτησε ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν, σοῦ εἶπε κι' αὐτὸς ὅτι σὲ ἀγαπάει;

— Ὁχι, νουνά μου, ἀπατάσαι. Ἐγὼ τοῦ τὸ εἶπα πρώτη... Προηγουμένως ὅμως ἐκμυστηρεύθηκα τὴν ἀγάπη μου στὴ Σίμπιλ, ἀφοῦ τῆς δήλωσα ὅτι ἡ ἐρωτικὴ μου ὁμολογία καί ἡ μνηστεία μου θά γινόντουσαν μπροστὰ τῆς.

— Καί ἔτσι ἔγινε πράγματι;

— Ναι, νουνά μου. Αὐτὸ ἔγινε πρὸ τριῶν μηνῶν, λίγο πρὶν φύγουμε γιὰ τὴ Νορμανδία.

Καί ἡ Φράγκα περιέγραψε τοὺς ἀρραβῶνες τῆς μὲ τὸν Ροβέρτο μὲ τόση εἰλικρινῆ ἀπλότητα, ὥστε ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν συγκινήθηκε βαθύτατα. Ὡστόσο δέν φανέρωσε τὴ συγκίνησή της καί θέλοντας νά κατακινήσῃ κάποιο μυστηριώδες αἰσθημα πού τὴν συγκλόνιζε ὀλόκληρη, προσπάθησε ν' ἀστείουσθαι καί εἶπε:

— Λοιπὸν, θά ἦταν πολὺ χαριτωμένη αὐτὴ ἡ οἰκογενειακὴ ἐορτὴ τῶν ἀρραβῶνων σου... Γιατί δέν με προσκάλεσες καί μένα; Μήπως νομίζεις ὅτι δέν θά σοῦ ἔφερνα ἄνθη;

Κι' ἐπειδὴ ἡ Φράγκα, πού εἶχε γίνει ξαφνικὰ κατακόκκινη, δέν ἀπαντοῦσε, ἡ βαρῶνη πρόσθεσε:

— Βλέπεις πολὺ καλὰ, ὅτι δέν μ' ἀγαπᾶς καθόλου, κακὴ κόρη καί ὅτι ἀγαπᾶς περισσότερο ἀπὸ μένα ἕνα σωρὸ ἄλλους ἀνθρώπους, πρῶτα αὐτόν τὸ Ροβέρτο, ἔπειτα τὴν Τε-

ρέζα κι' ἔπειτα τὴν Σίμπιλ, μπροστὰ στοὺς ὁποῖους ἀρραβωνιάστηκες, ἐνῶ ἀπὸ μένα τὰ ἔκρυψες ὅλα...

— Σῶπα, νουνά μου, σῶπα! φώναξε ἡ Φράγκα. Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι, πρὶν ἀγαπήσω τὸν Ροβέρτο, ἐσὺ εἶχες στὴν καρδιά μου τὴν πρώτη θέσι... Κι' ἂν δέν ἐξωμολογήθηκα σὲ σένα πρῶτα τὸν ἐρωτᾶ μου, αὐτὸ ὀφείλεται σ' ἕνα λόγο, τὸν ὁποῖο θά κατάλαβες βέβαια, νουνά...

— Σὲ ποιόν;

— Εἶσαι πάρα πολὺ πλούσια, νουνά, καί δέν θέλησα νά φερθῶ ἔτσι πού νά εἶνε δυνατὸν νά ὑποθέσης ὅτι ἡ πολλὴ ἀγάπη μου σὲ σένα προέρχεται ἴσως ἀπὸ συμφέρον...

Ἡ Παυλίνα Γιάκομπσεν ἐπῆρε καί με τὰ δύο τῆς χέρια τὸ πρόσωπο τῆς Φράγκας καί ἀρχισε νά τὸ φιλάει.

— Εἶσαι πολὺ ἀνόητη, ἀγαπημένη μου Φράγκα, γιὰ νά σκέφτεσαι ἔτσι, τῆς εἶπε. Τὴν ἔψαλα πρὸ ὀλίγου ἀρκετὰ τὴν κυρία Σίμπιλ γι' αὐτὸ τὸ πράγμα... Σκόπευα νά σοῦ ψάλλω κι' ἐσένα ἀκόμα περισσότερο... μὰ σὰ νά δυσκολεύωμαι τώρα...

— Γιατί νά με ψάλλης, νουνά μου;

— Γιατί;... Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά... Τώρα, περιμένω νά μοῦ διηγηθῆς μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅλα τὰ δραματικά γεγονότα πού συνέβησαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀ-

πουσίας μου. Μὴν παραλείψης οὔτε λέξι. Πρόσθεσε καί τίς δικές σου σκέψεις. Κατόπιν, θά δοῦμε τί πρέπει νά κ' ἔνουμε.

Ἡ Φράγκα δέν ἐδίσταξε. Διηγήθηκε τὰ πάντα, καί αὐτὲς ἀκόμη τίς ὑποψίες πού περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς καί τίς ὁποῖες δέν εἶχε ἐκμυστηρευθῆ σὲ κανένα ὡς τότε.

Καί τελείωσε τὴν διηγησί της, λέγοντας:

Σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ὑπόθεσι, ὁ Ροβέρτος ἔχει ἐναντίον του τὸν ἀνακριτὴ κ. Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν, ἔχει ὅμως μαζύ του τὸν ἀρχηγὸ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Ζερβαί.

Ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν ξαφνιάστηκε καί εἶπε:

— Θέλω νά μοῦ ἐξηγήσης τί σημαίνει αὐτό; Γιατί ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους εἶνε ὑπὲρ τοῦ Ροβέρτου κι' ὁ ἄλλος ἐναντίον του;

— Θά ξέρετε, βέβαια, ὅτι ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν εἶχε ζητήσει ἄλλοτε νά παντρευθῆ τὴν Τερέζα. Τὴν ἀναποῦσε μὲ πάθος, ἀλλὰ ποτέ δέν θά τοῦ μοῦσε νά τῆς ἐκμυστηρευθῆ τὸ αἰσθημά του, γιατί εἶνε ἐκ φύσεως δειλὸς. Ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβέλ ὅμως μάντεψε τὸ αἰσθημά του καί, χωρὶς νά κἀν καθόλου λόγο στὴν Τερέζα, τοῦ ὑποσχέθηκε πῶς θά τοῦ ἔδινε τὸ χέρι τῆς. Ἀπὸ τότε, ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν ὠρκίστηκε αἰωνία εὐγνωμοσύνη στὴν κόμησσα, ἂν καί τὸ συνοικέσιό του μὲ τὴν Τερέζα ματαιώθηκε. Ὁ ἔρωτός του ὅμως πρὸς τὴν ἀδελφὴ μου ἀντί-

νά λιγοστεύη ὅσο περνάει ὁ καιρὸς, τόσο καί πιὸ δυνατὸς γίνεται. Ἐτσι εἶνε φυσικὸ νά πνέη μένεα κατὰ τοῦ δολοφόνου τοῦ εἰδῶλου τοῦ καί πιστεύει ὅτι δολοφόνος τῆς Τερέζας εἶνε ὁ Ροβέρτος, γιατί αὐτὴ τὴν ιδέα τοῦ ἔχει ὑποβάλει ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβέλ.

— Καί τώρα πές μου, ρώτησε ἡ βαρῶνη, τί λόγους ἔχεις νά πιστεύης, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Ζερβαί εἶνε μὲ τὸ μέρος τοῦ Ροβέρτου;

— Μοῦ τὸ εἶπε...

— Ὁ ἴδιος;

— Ναι.

— Πῶς αὐτό;... Τί ἐκφράσεις μεταχειρίστηκε;

— Ὅταν ἔφεραν τὸν Ροβέρτο σ' ἀντιπαράστασι μὲ τὴν Τερέζα, μὲ ἄκουσε νά τοῦ ὀρκίζωμαι ὅτι θά ἔκανα τ' ἀδύνατα δυνατὰ γι' ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του... Εἶχα ριχθῆ στὴν ἀγκαλιά του καί δέν εὑρίσκα τὴ δύναμι νά τὸν ἀποχωρισθῶ. Τότε ὁ κ. Ζερβαί μὲ πλησίασε, μὲ ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸν Ροβέρτο καί μοῦ εἶπε: «Κάμετε θάρρος, δεσποινίς... Στις προσπάθειές σας γιὰ νά σώσετε τὸν Ροβέρτο, δέν θά εἴσατε μόνη... Θά ἔχετε καί μένα μαζί σας».

— Ἄ! ἔκανε ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν. Μήπως ἦταν παγίς αὐτό;

— Παγίς!... Νά μοῦ στήση παγίδα ὁ κ. Ζερβαί; Ὡ! δέν

Ἡ Ναδίνα καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα.

είνε τέτοιος άνθρωπος, νουνά...

—Θά φροντίσω να πληροφορηθώ σχετικώς...

—Ω! Δεν είναι καθόλου ανάγκη, νουνά... Είπε άνθρωπος έντιμος και εύθυσ... Το μόνο δυστύχημα είναι ότι βρίσκεται μπρός σε μια πολύ σκοτεινή υπόθεση και δεν έχει ούτε την παραμικρή ένδειξη πού να τον βοηθήσει να διαφωτιστεί το μυστήριό της... γιατί τις υποψίες πού έχω εγώ, πώς ήταν δυνατόν να τις συλλάβη κι' ο κ. Ζερβαί, ο οποίος δεν ξέρει ούτε τα πρόσωπα, ούτε τα πράγματα...

—Φράγκα, είσαι βέβαιη για την άκρα έντιμότητα του κ. Ζερβαί; ρώτησε έξαφνα η βαρώνη Γιάκομπσεν.

—'Απολύτως βέβαιη, νουνά μου. Γιατί σε κάθε τι πού σχετίζεται με τον Ροβέρτο, έχω ένα ξεχωριστό αίσθητήριο, το οποίο ποτέ δεν με άπατά...

—'Αλλά είσαι επίσης απολύτως βέβαιη και για την λεπτότητα των αισθημάτων του; 'Αν, παραδείγματος χάριν, του έμπιστευομαι ένα μυστικό μεγάλης σοβαρότητας και δεν παρουσιάσει ανάγκη να φανερωθή το μυστικό αυτό στη δίκη του Ροβέρτου, είσαι βέβαιη... ότι δεν θα προσπαθήσει να το θυμηθί πειά;

—Ναι, νουνά μου. Είμαι απολύτως βέβαιη και για την άκρα έχεμύθειά του.

—Τότε, κόρη μου, άφησε πειά κατά μέρος κάθε δισταγμό, είπε μ' εξαίρετική σοβαρότητα η βαρώνη. Να πιάς να δής άμέσως τον κ. Ζερβαί και να του πής όλα όσα μου έκμυστηρεύθηκες, χωρίς να παραλείψης τίποτε.

—Τό είχα σκεφθή κιόλας να τό κάνω αυτό, νουνά μου. Είπε όμως τόσο σοβαρό τό πράγμα, ώστε δεν τόλμησα να πραγματοποιήσω τή σκέψη μου πριν να σε συμβουλευθώ...

—Ναι, αυτό είναι τό καλύτερο πού έχεις να κάνης. Αν θέλεις να σώσης τον άνθρωπο πού αγαπάς.

—Θά πάω σήμερα κιόλας στον κ. Ζερβαί, άπάντησε η Φράγκα. 'Αλλά, καλή μου νουνά, θά σε ζαλίσω λίγο ακόμα... Πρέπει να μου κάνης και δυό άλλες χάρες...

—Λέγε...

—'Εν πρώτοις, η Τερέζα, όσο μένει στο σπίτι μας, δεν είναι καθόλου άσφαλής... 'Η Σίμπιλ κι' εγώ βέβαια δεν την αφήνουμε ούτε στιγμή μόνη... 'Αλλά είμαστε άνθρωποι και πολύ φοβάμα! 'Εάν έστω για μία στιγμή μας πάρη ο ύπνος από την έάντηλησι, μήπως, όταν ξιπνήσουμε, δεν τή βρούμε άντανή πειά...

—Τί λόγους έχεις για να μιλάς έτσι; Προαισθήματα άως... Τίποτε άλλο;

—Εύτυχώς ακόμα δεν έχω κανένα συγκεκριμένο λόγο...

—Τότε προφταίνω να σκεφθώ και να λάβω τα μέτρα μου... 'Η Τερέζα στην κατάσταση πού βρίσκεται, διατελεί, λόγω τής άπουσίας του συζύγου της, υπό την πατρική κηδεμονία και συνεπώς δεν μπορούμε να την πάρουμε νομίμως από τό σπίτι σας. Γι' αυτό θά την πάρουμε κρυφά και θά την φυγαδεύσουμε στο έξωτερικό... Κ' η άλλη χάρις, πού περιμένεις από μένα, ποιά είναι;

—'Η Τερέζα, μέσα στην τρέλλα της, φαίνεται σαν να κατηγορη τον Ροβέρτο... Ξέρω βέβαια ότι στην κατάσταση πού βρίσκεται δεν έχουν καμιά βαρύτητα τα λόγια της. Αυτό όμως δεν μπορεί παρά να κάνη τρομερή έντύπωση στους ένόρκους. 'Αν όμως η Τερέζα συνερχόταν εν τώ μεταξύ, τότε, όχι μόνο δεν θά ξεφράζετο έναντίον του Ροβέρτου, αλλά και θά φανέρωνε τό όνομα του πραγματικού λεπτομέρειες του έγκλήματος και θά άθώωνε τον Ροβέρτο...

—'Ως προς αυτό, σε τί μπορώ να σοϋ φανώ χρήσιμη; άπάντησε η βαρώνη. 'Ο,τι μου είναι δυνατόν να κάνω, θά τό

κάνω.

—'Ω! ευχαριστώ! Ευχαριστώ, νουνά μου! φώναξε η Φράγκα. Τό ήξερα ότι θά μου άπαντούσες έτσι...

—Πάλι καλά πού δεν άμφιβάλλεις για τήν άγάπη μου! είπε η βαρώνη. Πές μου λοιπόν ποιόν από τους διασημότερους φρενολόγους θέλεις να φέρουμε, και θά τον φέρουμε άμέσως... Γιατί αυτό βέβαια θά θέλεις να μου ζητήσης...

—'Οχι, νουνά μου, δεν είν' αυτό... 'Ο δόκτωρ Μεριάν, ο μέγας ψυχίατρος πού διευθύνει τό άσυλο τής 'Αγίας 'Αννης, άπεφάνθη καθαρά στον κ. Ζερβαί ότι μόνο μία πολύ μεγάλη συγκίνηση θά μπορούσε να κάνη καλά τήν Τερέζα... Και τί άλλο θά μπορούσε να τής προκαλέση μία τέτοια συγκίνηση, από τήν έπιστροφή του 'Ανδρέα; Γι' αυτό, σε παρακαλώ, σε ίκετεύω, να φέρης πίσω τον 'Ανδρέα.

—'Από τήν Γουϊάνα;

—Βέβαια, από τήν Γουϊάνα!

—Μά ξέρεις ότι δεν πηγαίνουν τηλεγραφήματα στο μέρος όπου βρίσκεται ο 'Ανδρέας...

—Και τί σημαίνει αυτό;... Τί σημαίνει αυτό για σενα, νουνά μου;... Θά στείλεις ένα από τα βαπόρια σου, κι' αν δεν έχης κανένα πρόχειρο, θ' αγοράσης ένα έπιτηδες για αυτό τό σκοπό. Πρέπει να είναι από τα πιο ταχύπλοα... Κι' ο πλοίαρχος στον όποιο θ' αναθέσετε τήν κυβέρνησή του, πρέπει να είναι τής άπολύτου έμπιστοσύνης σας!

'Η βαρώνη Γιάκομπσεν κύτταζε με θαυμασμό τήν Φράγκα.

—Τί διαβολεμένη πού είσαι!... φώναξε. Ούτε αρχιστράτηγος να ήσουν, δεν θά κανόνιζες τόσο λεπτομερώς όλα τα πράγματα...

'Η Φράγκα ύψωσε τους ώμους της.

—'Ω νουνά! τής είπε. Τό ξέρεις ότι μπορείς να με κοροϊδέυης όσο θέλεις... 'Αλλά επειδή πρόκειται τώρα για τή ζωή τής Τερέζας και για τήν τιμή του Ροβέρτου, αν με αγαπάς, πρέπει ναρχίσης άμέσως τήν δράσι.

—Λοιπόν, άπάντησε η βαρώνη, είμαι σύμφωνη σε όλα όσα μου είπες.

Λίγο έλειψε να λιποθυμήσει από τή χαρά της η Φράγκα, όταν άκουσε τα λόγια αυτά τής βαρώνης Γιάκομπσεν.

—'Ω! ευχαριστώ, νουνά! έλεγε. Ευχαριστώ!

Και συγχρόνως καταφιλοϋσε τα χέρια της σαν τρελλή.

'Η βαρώνη δεν έλεγε τίποτε, αλλά ένιωθε μία πολύ βαθειά συγκίνηση.

Ποτέ δεν είχε νοιώσει για τή Φράγκα τήν άγάπη πού αισθανόταν τή στιγμή εκείνη.

'Εξαφνα, η νέα άνωρθώθηκε.

—Λοιπόν, νουνά, είπε, θά στείλεις σήμερα να φέρουν τον 'Ανδρέα;

—Σήμερα κιόλας; 'Αμέσως; Είσαι πολύ βιαστική, κόρη μου. Δεν είναι καλύτερα ν' αφήσουμε να περάσουν δυό-τρεις ήμέρες για να σκεφθοϋμε καλύτερα;

—Μά τί χρειάζονται περισσότερες σκέψεις; 'Επειτα λάθετε ύπ' όψει σας ότι ο κ. Κομβρεμόν μπορεί να έπισπεύση τήν ήμέρα τής δίκης για να φανή ευχάριστος στην κόμησσα ντε Ροσβέλ. 'Ωστε ο 'Ανδρέας πρέπει να βρίσκεται εδώ όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα.

—Είπε δύσκολο να ξαναγυρίση τόσο γρήγορα ο 'Ανδρέας.

—Αυτό ακριβώς είν' ένας λόγος περισσότερο για να μη χάνουμε καιρό και να στείλουμε να τον φέρουμε τό ταχύτερο.

Και με μία χαριτωμένη κίνηση, η Φράγκα έρριξε τα χέρια της γύρω άπ' τό λαιμό τής βαρώνης.

—Νουνά μου, είπε. Θέλεις να σοϋ τα είπω όλα όσα έχω στο μυαλό μου; Να μη σου κρύψω τίποτε;

('Ακολουθεί)

Η ΞΕΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

'Η σύζυγος του γκάγκστερ: "Άκουσε, Σπίκ. Να κόψης τήν κακή συνήθεια πούχεις να πυροβολής τους αντιπάλους σου μέσα από τήν τσέπη του σακκακιού σου... γιατί καταστρέφεις τα κοστούμια σου!

τη Φράγκα τήν άγάπη πού αισθανόταν τή στιγμή εκείνη.

'Εξαφνα, η νέα άνωρθώθηκε.

—Λοιπόν, νουνά, είπε, θά στείλεις σήμερα να φέρουν τον 'Ανδρέα;

—Σήμερα κιόλας; 'Αμέσως; Είσαι πολύ βιαστική, κόρη μου. Δεν είναι καλύτερα ν' αφήσουμε να περάσουν δυό-τρεις ήμέρες για να σκεφθοϋμε καλύτερα;

—Μά τί χρειάζονται περισσότερες σκέψεις; 'Επειτα λάθετε ύπ' όψει σας ότι ο κ. Κομβρεμόν μπορεί να έπισπεύση τήν ήμέρα τής δίκης για να φανή ευχάριστος στην κόμησσα ντε Ροσβέλ. 'Ωστε ο 'Ανδρέας πρέπει να βρίσκεται εδώ όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα.

—Είπε δύσκολο να ξαναγυρίση τόσο γρήγορα ο 'Ανδρέας.

—Αυτό ακριβώς είν' ένας λόγος περισσότερο για να μη χάνουμε καιρό και να στείλουμε να τον φέρουμε τό ταχύτερο.

Και με μία χαριτωμένη κίνηση, η Φράγκα έρριξε τα χέρια της γύρω άπ' τό λαιμό τής βαρώνης.

—Νουνά μου, είπε. Θέλεις να σοϋ τα είπω όλα όσα έχω στο μυαλό μου; Να μη σου κρύψω τίποτε;

('Ακολουθεί)